ÎN VIZITĂ LA CLUBUL PENAROL

O ADEVĂRATĂ ÎNTREPRINDERE DE FOTBAL

MADRID 1966: Echipa Penarol după cîștigarea meciului cu Real

Istoria clubului PENAROL *din Montevideo e lungă și întortochiată. Începe la 28 septembrie 1891, data înființării sale de către un grup de muncitori feroviari englezi. La un an după aceea avea 50 de socios (susținători din punct de vedere moral și material). Peste o lună (în octombrie s-au mai înscris 68). Acest grup (118 socios) este considerat, de fapt, întemeietorul și organizatorul clubului. Abia pe la 1900 s-a numit Penarol, după numele cartierului cu același nume din orașul Montevideo. Treptat a devenit principalul ferment de dezvoltare al fotbalului uruguayan. La inițiativa lui* Pedro Chater, *președintele clubului, a fost fondată în 1900 Asociația Uruguayană de Fotbal, iar delegatul Penarolului la conferința inaugurală a fost ales primul președinte al Asociației.*

Pînă în 1932, fotbalul uruguayan a rămas în faza amatorismului. Primul campionat al țării a fost organizat în 1900. În acest răstimp, Penarolul a cîștigat de 12 ori campionatul, cu un record puțin obișnuit: în 1905 nu numai că n-a pierdut nici o partidă, dar n-a primit nici un gol.

Cînd s-a inaugurat etapa profesionistă a fotbalului uruguayan tot Penarolul a obținut și primul titlu în noua conjunctură (1932). A cîștigat în continuare de patru ori consecutiv campionatul (1935, 1936, 1937, 1938), suită rămasă în istoria clubului sub denumirea de „primul ciclu de aur". Anii trec și cei mai mulți dintre ei prind pe reverul Penarolului alte și alte semne de distincție. Din nou cea mai bună echipă a țării în 1944—1945, 1949. (În acest an din 54 de partide cîștigă 52 și celelalte două le termină la egalitate). Cînd anul viitor (1950), echipa Uruguayului cîștigă pe stadionul Maracana, Cupa Jules Rimet, nouă din cei unsprezece jucători uruguayeni erau de la Penarol, în frunte cu Maspoli *(actualul antrenor),* Schiaffino, Ghighia, Obdulio, Varela etc.).

În 1951, 1953, 1954, 1958, 1959, 1960, 1961, 1962, 1964—1965 în fruntea clasamentului stă echipa „aurinegros" (cum se mai numește după culorile echipamentului și steagului său). Flamura Penarolului compusă din dungi orizontale negre și aurii are sus, în stînga, un dreptunghi negru pe care sînt încrustate 11 stele, simbolul permanent al valorii jucătorilor săi.

Perioada 1958—66, veritabil apogeu sportiv, este considerată „ciclul briliant" al clubului. De trei ori, 1960-1961-1966, a cîștigat Copa Libertadores de America *și după cum ne spunea cu mîndrie în glas dl. Rotuna, Penarolul a dat o nouă dimensiune acestei competiții prin valoarea sa și prin ideile și spiritul de organizare al lui* Washinghton Castaldi, *secretarul clubului. În 1961 și 1966 echipa „aurinegros" a fost încoronată drept campioană intercontinentală. Are în prezent 32.000 de socios (membri susținători care plătesc lunar o sumă respectabilă), dar moralicește echipa se sprijină, după cum îi place d-lui Valverdi să ne spună, pe „jumătate plus unu" din populația Uruguayului.*

Sediul clubului se află într-o clădire veche, nu lipsită de solemnitate. Cîteva dintre camere au o evidentă funcție muzeală, găzduind cele peste 800 de trofee cucerite sau primite în semn de omagiu, de pe toate meridianele, din partea unor cluburi și societăți industriale, din partea unor guverne, sau președinți de stat (chilian, argentinian, brazilian etc.) așa precum s-a întîmplat anul trecut cu ocazia celei de a 75-a aniversări. Sala de consiliu e de-a dreptul somptuoasă prin stilul ei renaissance, conferit de amănuntele tavanului sculptat, de mobilier, de candelabre etc. Pe lîngă birouri, sediul din strada Maldonado cuprinde un serviciu medical bine utilat, săli de lectură, de biliard, un bar etc., toate pentru a oferi jucătorilor o atmosferă recreativă și destinzătoare.

Baza de pregătire a echipei se află în afara orașului (la 23 de km.) într-un cadru natural excelent, denumit Los Arromos. Teren de antrenament, loc de cantonament, restaurant, bibliotecă, piscină, sală cu jocuri distractive etc. Am vizitat această bază pe care draperia palmierilor o ascunde parcă de ochi indiscreți și de zgomote, dominată de înălțimea unei coloane vopsită cu negru și auriu în vîrful căreia unduiește steagul Penarolului. Ni s-a prezentat macheta viitorului complex proiectat pe 5 hectare, din care Gaston Guelfi, *de 9 ani președintele clubului, s-a ambiționat să facă cea mai complexă și mai estetică unitate dep regătire a fotbaliștilor din toată America de Sud.*

Ne-a frapat caracterul meticulos și ordonat al activității clubului. Ai senzația că te afli într-o mare și foarte serioasă întreprindere industrială unde fiecare salariat are o datorie precisă. Penarolul este în primul rînd un club de fotbal. În ultimii ani situația sa financiară devenind excelentă datorită performanțelor obținute în Copa Libertadodores, precum și în Cupa Intercontinentală, la Penarol s-au înființat și alte secții (baschet, box, ciclism, volei feminin), pe care conducerea clubului le socotește minore în preocupările sale dar le întreține. Fotbalul se dovedește pentru celelalte ramuri de sport un adevărat Mecena.

Clubul are cinci echipe de fotbal (fiecare cuprinde 26 de jucători), precum și o secție „Baby-football" (fotbal pentru copii). Fiecare echipă este încadrată cu director tehnic, preparator fizic, kinesiterapeut (masor). Activitatea tehnică a întregului club este supervizată de Roque Maspoli *și profesorul* Alberto Langlade, *(în același timp antrenorul și preparatorul fizic al primei echipe). Jucătorii primelor două echipe sînt profesioniști, pe bază de contract.*

Ulterior aveam să aflu că toate cele 10 cluburi uruguayene din prima divizie au cîte cinci echipe, cu un efectiv de 120—150 jucători. Pentru fiecare categorie de echipe se organizează un campionat aparte. Nicăieri nu lipsește secția „Baby-football". Există un respect absolut și o legislație strictă care apără dreptul clubului asupra jucătorilor săi. În modul acesta se înfăptuiește un climat de stimă și de fertilă întrecere pentru creșterea, pregătirea și lansarea jucătorilor tineri din pepinieră proprie. Formarea unui jucător valoros presupune întotdeauna o muncă de mulți ani, investirea unui capital moral și material, precum și stabilirea unor legături afective ce vor fi ulterior răsplătite prin consacrarea și randamentul fotbaliștilor în cauză.

Pe tot traseul turneului, am adunat informații despre modul de organizare a cluburilor de fotbal în țările Americii de Sud. La Montevideo am avut ocazia să discut despre această chestiune cu unul sau altul dintre responsabilii echipelor participante la campionatul sud-american. În Peru și Ecuador am obținut date în aceeași direcție. Peste tot funcționează aceeași schemă, cei mai bine organizați în Brazilia, Argentina, Chile, Uruguay, Paraguay, imitată destul de bine și în celelalte. Valoarea fotbalului sud-american, tehnica jucătorilor, numărul mare al fotbaliștilor de elită solicitați de fotbalul profesionist european, toate acestea nu pot fi străine de structura acestei organizări. Prin urmare, clubul de fotbal reprezintă formula în care jucători de diferite vîrste se pregătesc în flux continuu, în echipe situate pe trepte competiționale progresive. Această falangă bine articulată, evoluează armonios spre un țel unic: formarea din pepinieră proprie a unor fotbaliști cu înaltă clasă, pentru prima echipă a clubului, singura de la care se cer într-adevăr cele mai bune performanțe.

Prin contrast, cluburile sau asociațiile de la noi sînt limitate la 18—20 de fotbaliști fără alte echipe, fără acel fond propriu de jucători pregătit într-un context de organizare, în lipsa căreia producerea de jucători valoroși și realizarea de performanțe întîmpină dificultăți. Pînă cînd s-au înființat centrele de copii și juniori (și acum cantitativ insuficiente), prepararea fotbalistului de mîine se efectua întîmplător. De aici și obiceiul dăunător, practicat de unele echipe de a-și rotunji „zestrea" cu jucători din grădina vecinului.

În cadrul eforturilor pentru îmbunătățirea fotbalului românesc încep să se vadă cîteva împliniri. Dar accentuarea și consolidarea lor nu se va putea realiza fără înțelegerea cîtorva realități desprinse dintr-o experiență veche a activității fotbalistice internaționale. Toate țările apreciate pentru fotbalul lor constant bun, au cel puțin 10—15 cluburi puternice din punct de vedere tehnic, organizatoric și financiar. Faptele de observație, experiența noastră și a altora, ne obligă să meditățm prompt și serios asupra necesității de a îmbunătăți actuala structură a cluburilor de la noi.

Romulus BALABAN

JUCĂTORII „DE CULOARE" ÎN ITALIA

Brazilianul Amarildo într-un moment de repaus

Nu există azi, în Italia, prea mulți jucători de culoare. Prezenți, în anii trecuți, în mare număr în fotbalul italian, ei n-au rezistat condițiilor de joc din peninsulă (marcaj sever, sezon continuu pe timpul iernii) și s-au reîntors în țările lor sau au căzut în anonimat. În orice caz, sînt mult mai puțini decît în Franța.

Totuși, ei reprezintă o notă caracteristică printre jucătorii străini, veniți la noi în mare număr, atrași de mirajul îmbogățirii dar, dintre care, mulți au rămas deziluzionați.

Actualmente, în prima ligă italiană nu joacă decît 6 fotbaliști de culoare: Claudio Olinto de Carvalho (**Néné**) la Cagliari; Da Costa Jair (**Jair**) la Internazionale; Sidney Cunha (**Cinesinho**) la Juventus; Tavares de Silveira (**Amarildo**) la Milan; Cane Jarbas Faustinho (**Cané**) la Napoli și Victor **Benitez** (la Venezia). Primii cinci provin din Brazilia, ultimul e venit de la un club peruvian.

Cel mai celebru, dar și cel mai inconstant ca randament, e fără îndoială AMARILDO, care și-a creat o solidă faimă cu ocazia C. M. din Chile, cînd era socotit de mulți ca moștenitorul faimei lui Pele. Atunci, el a înscris goluri decisive, ca cel din finala cu Cehoslovacia, care i-a laureat pentru a doua oară pe brazilienii lui Aimoré Moreira cu titlul de campioni ai lumii. În Italia, Amarildo nu s-a simțit în largul său. E certăreț, e adesea eliminat de pe teren, nu-i place să joace cum îi cere antrenorul. Singurul rol care-l satisface este acela pe care i-l dă tricoul cu numărul 9. Cu toate acestea, în zilele sale de bună dispoziție, își etalează din plin clasa, înscriind de multe ori „goluri mari", care au scos din încurcătură pe Milan.

Ceilalți cinci sînt mai puțin celebri. NÉNÉ, de exemplu, achiziționat de Juventus acum 4 ani ca un autentic „supra-clasă" are la această oră o evoluție destul de discretă, la Cagliari. Publicul nu se mai entuziasmează ca odinioară nici pentru JAIR. Datorită vitezei sale progresive și startului fulgerător, extremul dreapta interist face uneori isprăvi aplaudate. Din cauza comportării sale inegale, Herrera e obligat să-l lase pe tușă, uneori cîte 2—3 etape.

Impresie mai bună face CINESINHO, jucător cu caracter bizar, alternativ în randament, dar minuitor supra-fin al balonului, mare coordonator de joc la centrul terenului.

Mai rămîn CANÉ de la Napoli și BENITEZ de la Venezia. Primul a avut în acest an, lîngă Sivori, o perioadă excelentă, o evoluție mult mai valoroasă ca anul trecut, cînd nu reușise să-i satisfacă pe exigenții suporteri ai clubului partenopez. Benitez, singurul jucător negru din Italia care nu provine din Brazilia, ar fi un jucător excepțional dacă n-ar avea două imense „tare". Prima, că reacționează la cel mai mic fault, ceea ce-l face să ia de multe ori drumul vestiarelor înaintea terminării jocului; a doua — fizicul său care nu rezistă la duritatea jocului italian.

Pentru toți, în sfîrșit, există un handicap: clima italiană. Cum se știe, la noi nu există întrerupere de iarnă. Campionatul începe în septembrie și pînă în mai nu se întrerupe niciodată. Se joacă pe ploaie, pe ninsoare, pe terenuri înghețate, pe ger. Și este clar că punctul cel mai critic al luptei pentru titlu se află tocmai în perioada cea mai rece, decembrie-februarie. Ei bine, toți jucătorii de culoare din Italia provin din țări cu climă temperată, dacă nu chiar foarte caldă.

Cu toate acestea, după o primă perioadă dificilă de acomodare, toți jucătorii negri legitimați în Italia au depășit cu dezinvoltură și acest mare obstacol.

Înseamnă că jucătorul se poate adapta la orice condiții, atunci cînd vrea.

BOLOGNA, 21 februarie

CESARE TRENTINI

Fotbal

REVISTA SĂPTĂMINALĂ

Redacția și ad-ția: București, Bd. Mărăști 26, raionul 30 Decembrie, telefon 17.55.18

COLEGIUL DE REDACȚIE

Constantin Chiriță, Ștefan Covaci, Gh. Dumitrescu, Ion Lupaș, Pavel Marcu, Aurel Neagu (redactor șef), **Angelo Niculescu, Andrei Rădulescu, Constantin Teașcă, Dumitru Tomescu, Stelian Trandafirescu** (redactor-șef adjunct), **Radu Urziceanu** (secretar general de redacție). **Emerich Vogl, Ion Voica, Ion Voinescu.**

Prezentarea grafică **Liviu Bobocea**

DIN LUMEA FOTBALULUI

STOP FLUXULUI SPRE S.U.A.

Federația vest-germană a decis ca orice jucător al său care se va duce să joace în SUA în cadrul lui „National Profesional Soccer League", care nu este recunoscută de FIFA, să nu mai primească, la întoarcere, licență de jucător în R.F.G.

IMPORT - EXPORT

Se știe că Iugoslavia este o mare „exportatoare" de jucători de fotbal. La această oră peste 2.00 de jucători din această țară joacă peste hotare. În schimb, o știre provenită din Belgrad anunță că la Steaua roșie s-ar putea să joace maghiarul *Farkaș* iar la Vojvodina bulgarul *Asparuhov*.

PRE-CAMPIONAT ÎN U.R.S.S.

Înaintea campionatului oficial al URSS, 24 de echipe vor disputa, în localitățile din sudul țării, un „pre-campionat" dotat cu Cupa ziarului *„Sovietski Sport"*. Ele vor fi împărțite în 4 grupe, cîștigătorii acestora întîlnindu-se apoi într-un turneu final la Tbilisi (17—23 martie)

BOȘCOV, ANTRENOR AL NAȚIONALEI BULGARE

După plecarea cehoslovacului Vytlacil, conducerea echipei naționale bulgare a revenit lui Tașcov. Recent, acesta a fost și el schimbat, la conducerea tehnică a naționalei venind acum fostul internațional *Boșcov* (47 meciuri în echipa A). Ajutorul lui este Spassov. Echipa de juniori pentru turneul UEFA a fost încredințată lui *Doicinov*.

PREGĂTIREA FIZICĂ — O PROBLEMĂ PERSONALĂ

Fostul internațional belgian Carré, actualul antrenor al lui F.C. Liège, a declarat recent, în legătură cu jucătorii săi: *„N-au mentalitatea normală a jucătorilor profesioniști. Acceptă cu surîsul pe buze doar avantajele dar nu și obligațiile. Un jucător care nu știe că trebuie să fie mereu în bună condiție fizică e un prost profesionist. Pregătirea fizică este, în primul rînd, o problemă personală a jucătorului de fotbal".*

RĂPIRE

Kaj Johansen, un danez care joacă la *Glasgow Rangers*, a trăit o neobișnuită aventură. După ce și-a terminat un antrenament și părăsea stadionul, a fost răpit de un grup de tineri care l-au sechestrat. Tinerii, studenți la Universitatea din Glasgow, au cerut clubului, pentru a-l elibera suma de 50 de lire. Pînă la urmă, a intervenit poliția și Johansen a fost eliberat.

Evenimentul, în proporții reduse, a reamintit răpirea lui Di Stefano la Caracas, acum cîțiva ani.

ÎMPOTRIVA „ÎNCORSETĂRII"

Cunoscutul ziarist francez, *Jacques Ferran*, în *„France-Football"* se ridică împotriva ideii lui Fontaine de a impune echipei naționale un sistem rigid, pentru lăsarea inițiativei jucătorilor. El scrie: *„Jucătorii noștri pentru a da cel mai bun randament, n-au voie să creadă mai mult în metode de joc, cît în ei înșiși. Sper că Just Fontaine entuziastul îl va învinge pe Fontaine teoreticianul, că el îi va „elibera" pe jucători în loc de a-i „închide" și că el le va da mai curînd plăcerea de a juca decît maniera de a se plasa".*